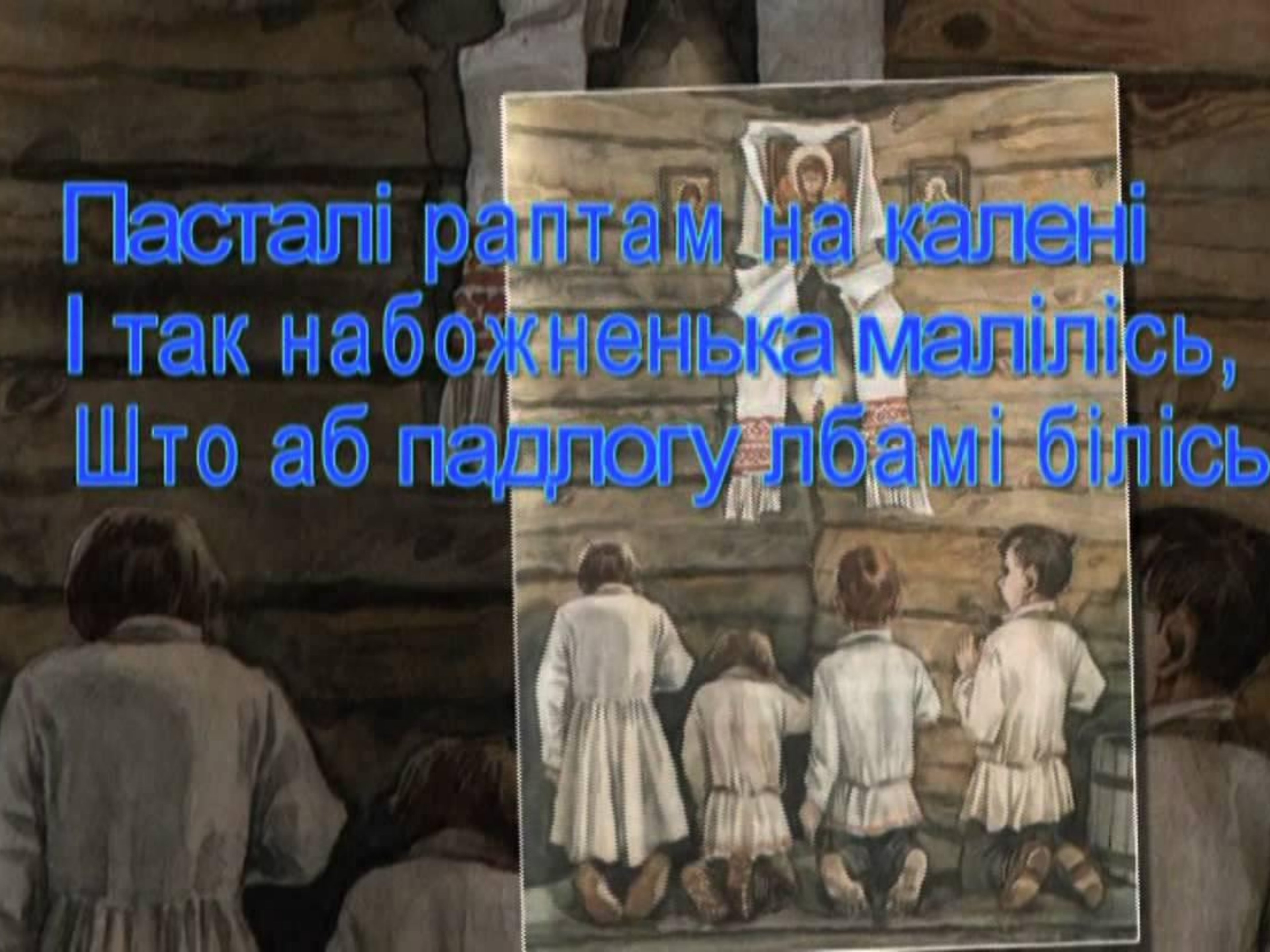
Пасталі раптам на калені
І так набожненька маліліcь,
Што аб падлогу лбамі білісь

Калі сядзець ды так
гадаці, — Не
выседзіш нічога,
маці. Не бойся:
людзі не сядзяць,
Зямля не будзе нас
чакаць.

Не: не задаволіш
чалавека, І будзе
вечна ён калека:
Чаго-нібудзь, а будзе
брак, Ужо бо
створаны ён так!

Век людскі —
адна хвілінка.

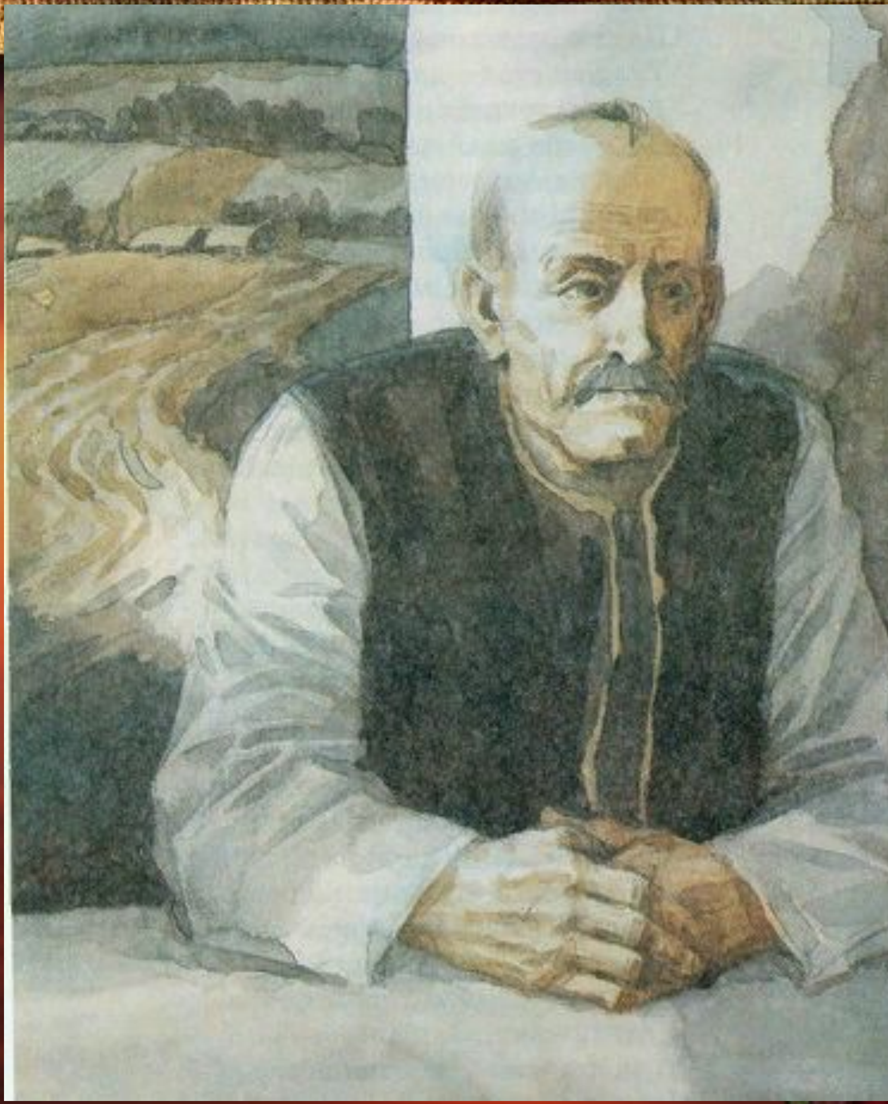

На свеце
ўсё канец
свой мае.

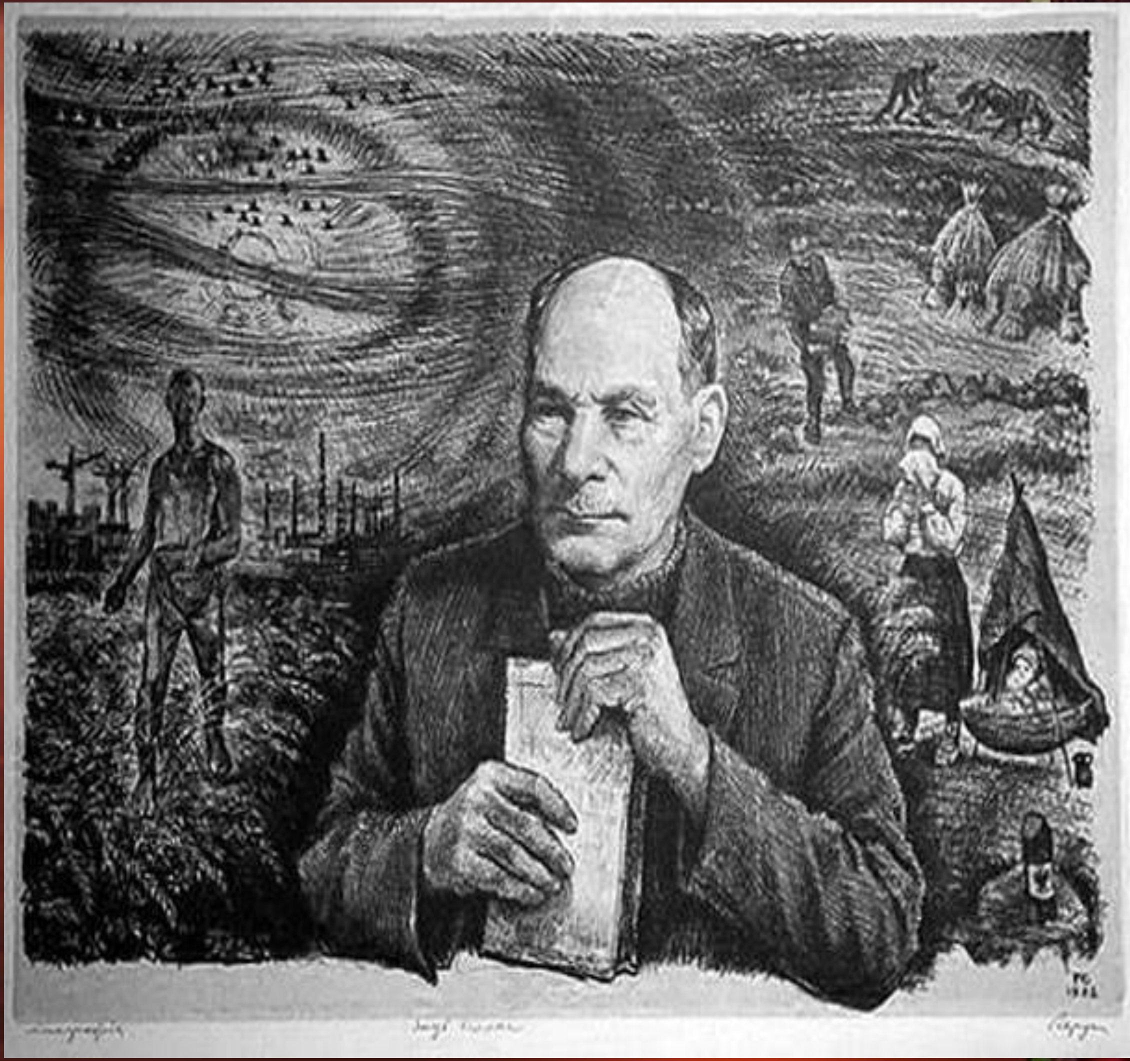

- Цярепенне — ўсё; яно — бязмежнасць! Навошта ж тая незалежнасць?!

- Жывем, клапоцімся і дбаем, І ўсе нарэшце паміраем.

І мяккім робіцца паганы — Хоць ты яго кладзі да раны...

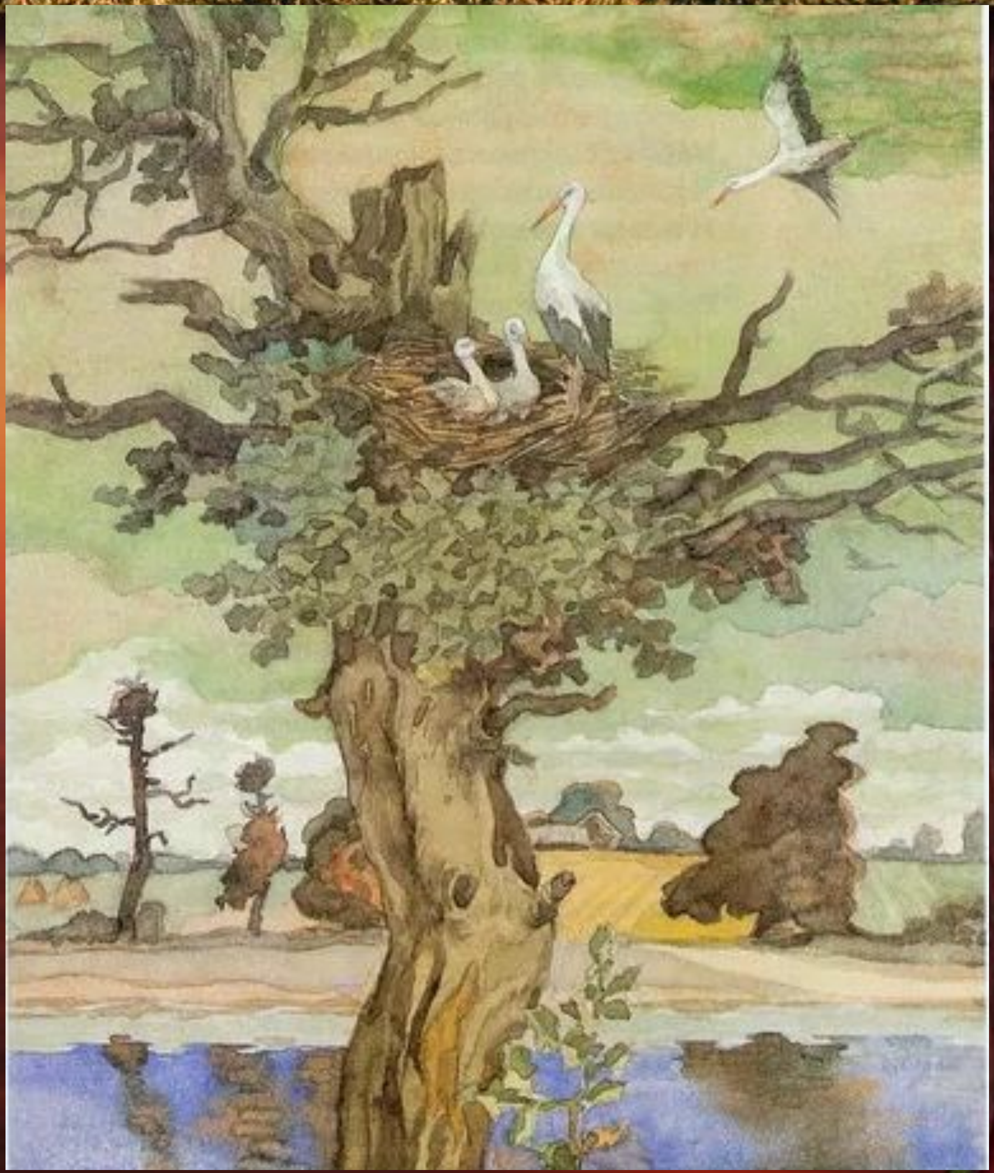

Так шчыра слухалі, маўчалі, што нос абцерці забывалі.

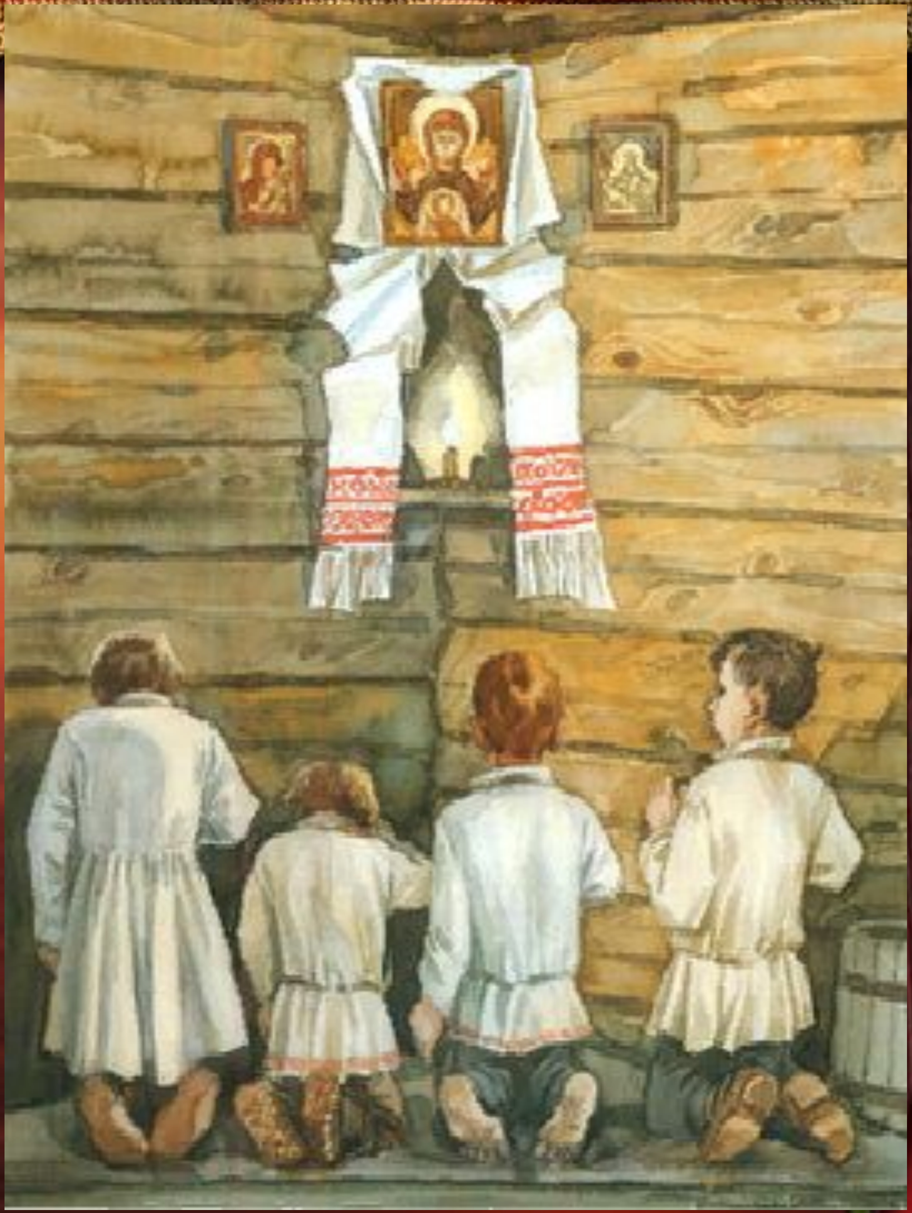

А для дзяцей найбольша свята абы наесціся багата.